

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดระยะเวลาการมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทน
กรณีผู้ประกันตนสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง

พ.ศ. ๒๕๔๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เป็นปีที่ ๖๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระยะเวลาการมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีผู้ประกันตนสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ
มาตรา ๓๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
ประกันสังคม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิ
และเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดระยะเวลาการมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีผู้ประกันตนสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๔๕”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ผู้ประกันตนซึ่งเป็นลูกจ้างอยู่ก่อนวันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ในสถานประกอบกิจการที่ประสบความเสียหายหรือได้รับผลกระทบจากกรณีพิบัติเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ในพื้นที่จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต จังหวัดระนอง และจังหวัดสตูล ที่ได้ส่งเงินสมทบครบตามเงื่อนไขเวลาที่ก่อให้เกิดสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ และกรณีตาย และได้สิ้นสภาพการเป็นลูกจ้างตามมาตรา ๓๘(๒) ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ จนถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘ ให้มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ และกรณีตาย ต่อไปเป็นระยะเวลาสิบสองเดือนนับแต่วันที่ผู้ประกันตนผู้นั้นสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เนื่องจากเกิดกรณีพิพัตเมื่อ วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ในพื้นที่จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต จังหวัดระนอง และจังหวัด สตูล ทำให้ผู้ประกันตนจำนวนมากต้องสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ประกันตนดังกล่าวให้ได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายภายหลังสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้างสมควรกำหนดระยะเวลาการมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณี ผู้ประกันตนสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้างเพิ่มขึ้น และโดยที่มาตรา ๓๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันสังคม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ ผู้ประกันตน ซึ่งสิ้นสภาพการเป็นลูกจ้างตามมาตรา ๓๘(๒) ที่ได้ส่งเงินสมทบครบเงื่อนไขที่จะก่อให้เกิดสิทธิตาม บทบัญญัติในลักษณะ ๓ แล้ว มีสิทธิตามบทบัญญัติในหมวด ๒ หมวด ๓ หมวด ๔ และหมวด ๕ ต่อไปอีกหกเดือนนับแต่วันที่สิ้นสภาพการเป็นลูกจ้างหรือตามระยะเวลาที่กำหนดเพิ่มขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาซึ่งต้องไม่เกินสิบสองเดือนนับแต่วันที่ สิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้